

Arrest

nr. 164 849 van 29 maart 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 24 september 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat V. HERMANS loco advocaat F. LIEBAUT en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 oktober 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 17 juli 2013 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.10.2012 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid. Het feit dat betrokkenen sinds 2008 in België verblijven en geïntegreerd zouden zijn, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen op geen enkele manier enig gevaar opleveren voor de openbare orde en/of de openbare veiligheid in België dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Ze dienden een eerste asielaanvraag in op 01.07.2008 die afgesloten werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 08.12.2009 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Op 02.04.2013 dienden ze een tweede asielaanvraag in die op 04.04.2013 werd afgesloten door de Dienst voor vreemdelingenzaken met een beslissing tot weigering van in overwegingname van de asielaanvraag.

Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hen aangetekend via de post betekend op 24.08.2012, en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures – namelijk 1 jaar en iets meer dan 5 maanden voor de eerste aanvraag en 2 dagen voor de tweede aanvraag – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen voegen bij hun aanvraag 9bis diverse documenten bij van de Kosovaarse politie alsook een dreigbrief. Betrokkenen voegen hierdoor geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielpcedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkenen verwijzen tevens naar het document ‘Verbod van binnenkomst’ van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van de republiek van Kosovo op naam van mijnheer D., E. (...) van datum 15.01.2010. Uit administratief onderzoek blijkt echter dat betrokkene dit document reeds voorlegde bij zijn asielaanvraag van 02.04.2013. De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelde in zijn beslissing van 04.04.2013 dat dit een kopie betrof en dat een kopie niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Tevens dient opgemerkt te worden dat het vreemd is dat betrokkene als Kosovaarse burger een verbod van binnenkomst heeft ontvangen op het moment dat hij reeds een verblijf in België had. Bijgevolg kan voorgaande niet beschouwd worden als zijnde een buitengewone omstandigheid.”

1.3. Op 17 juli 2013 worden de verzoekende partijen het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod gegeven. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing, die luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod

Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van Wouters, Yn, Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

(...)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal,

Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene diende een asielaanvraag in op 02.04.2013 die op 04.04.2013 werd afgesloten met een beslissing tot weigering van in overwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken;

□ Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

O 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.08.2012, hem via de post betekend.”

Inreisverboden

□ In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 (drie) jaar in volgende gevallen:

O 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.08.2012, hem via de post betekend.”

“Bevel om het grondgebied te verlaten met in reisverbod

Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van Wouters, Yn, Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

(...)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene diende een asielaanvraag in op 02.04.2013 die op 04.04.2013 werd afgesloten met een beslissing tot weigering van in overwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken;

□ Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

O 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.08.2012, haar via de post betekend.

Inreisverboden

□ In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 (drie) jaar in volgende gevallen:

O 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.08.2012, haar via de post betekend.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad wijst erop dat degene die op de rechter een beroep doet, in het belang van een goede rechtsbedeling, voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend toe aan de rechter te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoekende partij die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar haar mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandelingen een verschillend belang voor de verzoekende partij vertonen, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514; R. STEVENS, 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verzoekende partijen vragen in het inleidend verzoekschrift om de nietigverklaring van drie onderscheiden beslissingen, met name:

- de beslissing van de gemachtigde van 17 juli 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt,
- de beslissingen van de gemachtigde van 17 juli 2013 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Hiermee geconfronteerd ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoekende partijen dat indien de Raad van oordeel is dat er toch geen samenhang is, de onontvankelijkheidsbeslissing inzake artikel 9bis van de vreemdelingenwet de voornaamste bestreden beslissing is.

In casu is de Raad van oordeel dat de thans voorliggende eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede en derde bestreden beslissing anderzijds niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

Met het betoog ter terechtzitting tonen de verzoekende partijen de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede en derde bestreden beslissing anderzijds niet aan. Er wordt op gewezen dat de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede en derde bestreden beslissing anderzijds op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen. De Raad wijst er verder op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede en derde bestreden beslissing in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat de verzoekende partijen tot enig verblijf zou zijn gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod kaduuk worden. Ook in omgekeerde zin heeft de nietigverklaring van de tweede en derde bestreden beslissing geen impact op de rechtsgeldigheid van de eerste bestreden beslissing. Het loutere feit dat de eerste bestreden beslissing en de tweede en derde bestreden beslissing op dezelfde dag werden genomen maakt evenmin dat hierdoor sprake is van enige samenhang.

In casu is de Raad dan ook van oordeel dat met één verzoekschrift verschillende beroepen werden ingesteld welke een afzonderlijk onderzoek vergen.

Er is geen sprake van een verknochtheid tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede en derde bestreden beslissing anderzijds.

Dienvolgens kan het beroep enkel ontvankelijk verklaard worden ofwel voor de eerste bestreden beslissing, met name de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, ofwel voor de belangrijkste bestreden beslissing (en in voorkomend geval de ermee samenhangende beslissing). Ter terechtzitting geeft de advocaat van de verzoekende partijen aan dat, indien de samenhang niet aanvaard zou worden, de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de belangrijkste bestreden beslissing is. In casu wordt zodoende geopteerd voor de ontvankelijkheid van het beroep voor de beslissing die door de verzoekende partijen als de belangrijkste bestreden beslissing werd aangeduid, met name de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Gelet op de vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede en derde bestreden beslissing anderzijds, wordt het beroep enkel ontvankelijk verklaard ten aanzien van de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 17 juli 2013.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van het motiveringsbeginsel, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheids-, het evenredigheids- en het rechtszekerheidsbeginsel, samen gelezen met artikel 9bis van de vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. Zo wordt verwezen naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet en wordt gemotiveerd waarom de door de verzoekende partijen aangehaalde argumenten geen buitengewone omstandigheden zijn die verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

3.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is..

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.5. Verzoekende partijen wijzen op berichtgeving van de FOD Buitenlandse Zaken waaruit blijkt dat er gewelddadige incidenten zijn aan de grensovergang tussen Noord-Kosovo en Servië en dat het wordt afgeraden om Kosovo te betreden of te verlaten via de grensovergangen Jarinje en Brnjak. Verder wordt het ook afgeraden te reizen door de municipaliteiten van Zvečan, Zubin, Potok, Leposavic en Mitrovica. Zij menen dat het aldus van hen niet kan verwacht worden dat ze zouden afreizen naar Kosovo.

3.6. De Raad benadrukt nogmaals dat het aan de verzoekende partijen toekomt om bij hun aanvraag duidelijk aan te geven waarin volgens hen de buitengewone omstandigheden bestaan die hen verhinderen zich naar het land van herkomst te begeven om aldaar hun aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit nazicht van het administratief dossier, meer bepaald de aanvraag van de verzoekende partijen, blijkt evenwel niet dat verzoekende partijen het argument inzake de schermutselingen aan de grensovergang en de problemen in bepaalde municipaliteiten hebben aangehaald als argument waarom zij niet terug kunnen naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen. Verzoekende partijen hebben wel gewezen op een verbod van binnenkomst en diverse documenten van de Kosovaarse politie alsook een dreigbrief, doch dienaangaande heeft de gemachtigde geoordeeld: *“Betrokkenen voegen bij hun aanvraag 9bis diverse documenten bij van de Kosovaarse politie alsook een dreigbrief. Betrokkenen voegen hierdoor geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocédure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De*

elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkenen verwijzen tevens naar het document 'Verbod van binnenkomst' van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van de republiek van Kosovo op naam van mijnheer D., E. (...) van datum 15.01.2010. Uit administratief onderzoek blijkt echter dat betrokkene dit document reeds voorlegde bij zijn asielaanvraag van 02.04.2013. De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelde in zijn beslissing van 04.04.2013 dat dit een kopie betrof en dat een kopie niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Tevens dient opgemerkt te worden dat het vreemd is dat betrokkene als Kosovaarse burger een verbod van binnenkomst heeft ontvangen op het moment dat hij reeds een verblijf in België had. Bijgevolg kan voorgaande niet beschouwd worden als zijnde een buitengewone omstandigheid."

Door thans nog andere elementen aan te halen die zij niet als dusdanig aangehaald hebben in hun aanvraag, slagen zij er niet in de onwettigheid of kennelijke onredelijkheid van de bestreden beslissing aan te tonen. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoekende partijen, los nog van de vraag naar de actualiteitswaarde van voornoemd bericht, niet aantonen dat zij enkel via de in het bericht van Buitenlandse Zaken genoemde grensovergang naar Kosovo kunnen reizen of dat zij zich noodzakelijk dienen te begeven in de in dat bericht aangehaalde municipaliteiten.

3.7. Verzoekende partijen zijn het verder oneens met het standpunt van de gemachtigde dat hun kinderen onderwijs kunnen genieten in Kosovo. Zij verwijzen naar een citaat gevonden op het internet waaruit blijkt dat vele schoolgebouwen tijdens de oorlog beschadigd zijn en er onvoldoende klaslokalen en leerkrachten zijn en dat verschillende talen worden gehanteerd.

3.8. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partijen nalaten de actualiteitswaarde van voormeld citaat aan te duiden. Verzoekende partijen maken met hun verwijzing geenszins aannemelijk dat hun kinderen geen onderwijs zouden kunnen genieten in het herkomstland. Zoals zij zelf aangeven is het onderwijs in Kosovo gratis en zij maken niet aannemelijk dat zij niet vanuit België al de nodige regelingen kunnen treffen om ervoor te zorgen dat de kinderen bij aankomst in Kosovo onmiddellijk naar school kunnen gaan. Het loutere feit dat het onderwijs in Kosovo mogelijks te kampen heeft met enkele tekortkomingen, maakt niet dat de kinderen er geen toegang zouden kunnen toe hebben of dat het onderwijs aldaar niet adequaat is. Er dient voorts op te worden gewezen dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108.862). Ter terechtzitting leggen verzoekende partijen nog twee schoolattesten voor. De Raad wijst erop dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift of ter terechtzitting worden voorgelegd. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. De ter terechtzitting aangevoerde stukken kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure. Bovendien en dit geheel ten overvloede, ziet de Raad de meerwaarde van deze stukken niet in, nu het schoollopen niet betwist wordt door de verwerende partij, maar geoordeeld werd dat het kind in het herkomstland naar school kan.

3.9. In zoverre de verzoekende partijen verwijzen naar de criteria van de instructie van 19 juli 2009, wijst de Raad erop dat deze instructie bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 nr. 198.769 werd vernietigd. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). Aangezien de instructie werd vernietigd, bestaat zij niet meer in het rechtsverkeer en kunnen verzoekende partijen zich in dit verband niet op het rechtszekerheidsbeginsel beroepen.

De Raad merkt tevens op dat de Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer - wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651).

De stelling van de verzoekende partijen dat men zich in het verleden zou geëngageerd hebben om de criteria van de instructie te blijven toepassen doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen lijken te veronderstellen dient de verwerende partij immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *"integraal is vernietigd"* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *"om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen"*. Het gegeven dat de verwerende partij in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat de bestreden beslissing incorrect is. Het gegeven dat de verwerende partij zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskenning van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de in casu bestreden beslissing niet op correcte gronden werd genomen.

3.10. Verzoekende partijen verwijzen wederom naar het document 'verbod tot binnenkomst' dat zij bij de aanvraag hadden gevoegd en stellen dat dit document niet het voorwerp uitmaakt van een klacht wegens valsheid. Het komt de verwerende partij toe de niet-authenticiteit ervan aan te tonen. Het is evenmin vreemd dat dit document werd verkregen omdat dit naar aanleiding was van het door eerste verzoekende partij gepleegde onderzoek tot terugkeer. Zij menen dat niet zomaar kan verwezen worden naar beslissingen van andere instanties.

3.11. Wat betreft voormeld document werd in de bestreden beslissing als volgt overwogen: *"Betrokkenen verwijzen tevens naar het document 'Verbod van binnenkomst' van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van de republiek van Kosovo op naam van mijnheer D., E. (...) van datum 15.01.2010. Uit administratief onderzoek blijkt echter dat betrokkene dit document reeds voorlegde bij zijn asielaanvraag van 02.04.2013. De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelde in zijn beslissing van 04.04.2013 dat dit een kopie betrof en dat een kopie niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Tevens dient opgemerkt te worden dat het vreemd is dat betrokkene als Kosovaarse burger een verbod van binnenkomst heeft ontvangen op het moment dat hij reeds een verblijf in België had. Bijgevolg kan voorgaande niet beschouwd worden als zijnde een buitengewone omstandigheid."* De Raad stelt uit nazicht van het administratief dossier en de gegevens gekend bij de Raad vast dat verzoekende partijen tot driemaal toe asiel aanvroegen hetgeen hen telkens geweigerd werd. In het kader van de tweede als de derde asielaanvraag legden verzoekende partijen voormeld document 'verbod van binnenkomst' voor waarbij de asielinstanties dit document geen waarde toekenden. In de laatste asielbeslissing werd hieromtrent gesteld: *"Met betrekking tot het verbod op binnenkomst in Kosovo d.d. 15 januari 2010, dat u neerlegde in uw tweede asielaanvraag, moet worden opgemerkt dat het om een slecht leesbare kopie gaat, dewelke slechts gedeeltelijk is ingevuld. Hieraan kan dan ook geen enkele waarde gehecht worden."* Het is geenszins kennelijk onredelijk dat wanneer blijkt dat verzoekende partijen enkel een kopie van een document neerleggen, hetgeen gemakkelijk door knip- en plakwerk te manipuleren is, en waarvan blijkt dat de asielinstanties al geoordeeld hebben dat dit document geen waarde heeft, de gemachtigde zich hierbij aansluit. Daarbij is niet nodig dat tegen dergelijk document een procedure wegens valsheid moet worden opgestart. Verzoekende partijen maken ook op geen enkele manier aannemelijk dat de bevindingen van de verwerende partij incorrect zijn of dat een ander standpunt dan datgene gemaakt door de asielinstanties zich opdringt. Het betoog van de verzoekende partijen hoe zij aan dit document kwamen, kan aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk doen.

Evenmin maken verzoekende partijen aannemelijk dat verwerende partij onterecht of kennelijk onredelijk motiveerde dat: *"Betrokkenen voegen bij hun aanvraag 9bis diverse documenten bij van de Kosovaarse politie alsook een dreigbrief. Betrokkenen voegen hierdoor geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties."* De Raad wijst er nogmaals op dat de asielaanvragen van verzoekende partijen telkenmale werden

verworpen waarbij tevens uitspraak werd gedaan over de door hen gevoegde documenten. Het is geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde te verwijzen naar deze beslissingen wanneer blijkt dat er geen nieuwe elementen worden toegevoegd die een ander licht kunnen werpen op de door de asielinstanties gemaakte beoordeling.

3.12 Verzoekende partijen betogen tenslotte dat er een procedure hangende is tot het verkrijgen van een arbeidskaart en arbeidsvergunning doch dat hierover niks in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd.

3.13. De Raad stelt evenwel vast dat uit nazicht van de aanvraag de verzoekende partijen dit argument niet hebben aangehaald als buitengewone omstandigheid zodat zij bezwaarlijk van de verwerende partij kunnen verwachten dat deze motiveert omtrent een element dat haar niet werd voorgelegd. Verzoekende partijen hebben enkel gewezen op werkaanbiedingen in wat als een aanvulling van de aanvraag kan beschouwd worden, maar zoals de verwerende partij motiveert verantwoordt het feit geïntegreerd te zijn niet dat de aanvraag in België wordt ingediend. De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

3.14. Waar verzoekende partijen nog een schending van artikel 8 EVRM aanvoeren, wijst de Raad erop dat zij nalaten uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 8 EVRM schendt. Het eerste middel is dan ook in de aangegeven mate onontvankelijk.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

3.15. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag (IVRK), samen gelezen met de artikelen 3 en 8 EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.16. Verzoekende partijen maken vooreerst geen schending van hun gezinsleven aannemelijk, nu zij allen het grondgebied moeten verlaten en de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat zij van elkaar gescheiden worden. Zij tonen evenmin aan dat zij nog andere familieleden op het Belgische grondgebied hebben die hier rechtmatig verblijven en waarmee zij een beschermenswaardig gezins- of familieleven hebben in de zin van artikel 8 EVRM.

Verder blijkt dat de bestreden beslissing motiveert dat de kinderen van de verzoekende partijen in het herkomstland naar school kunnen gaan, gegeven dat de verzoekende partijen niet hebben kunnen weerleggen gelet op de bespreking van het eerste middel, en dat de duur van de in België gevoerde procedures niet onredelijk lang was en verzoekende partijen er voor de rest voor gekozen hebben om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, dit terwijl zij wisten dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Verzoekende partijen kunnen aldus niet gevolgd worden in hun stelling dat hun verblijfsduur en het feit dat er schoollopende kinderen zijn, niet in overweging werd genomen door het bestuur.

De Raad wijst er daarnaast op dat verzoekende partijen nooit tot een verblijf in België gemachtigd zijn geweest en het in casu aldus een eerste toegang betreft. Zij maken niet aannemelijk dat zij geen privéleven kunnen hebben of uitbouwen in het land van herkomst. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt ook in dit verband niet aannemelijk gemaakt.

3.17. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het IVRK, merkt de Raad op dat dit artikel wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekende partijen kunnen daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het IVRK niet dienstig inroepen (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). Daarenboven wijst de Raad er nogmaals op dat er werd geoordeeld dat de kinderen in het herkomstland naar school kunnen en dat het bovendien in het belang van de kinderen is dat zij niet gescheiden worden van hun ouders. Zij maken evenmin aannemelijk dat zij in het herkomstland in een zeer benarde materiële, fysieke en morele situatie zullen terechtkomen. De loutere verwijzing naar een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, hetgeen al besproken werd in het eerste middel, is daartoe niet voldoende.

3.18. Voor zover de verzoekende partijen nog verwijzen naar de door hen opgeworpen schending van artikel 3 EVRM, stelt de Raad vast dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. In casu beperken de verzoekende partijen zich tot de stelling dat hun kinderen psychologische schade zullen oplopen bij terugkeer, doch zij maken dit op geen enkele concrete manier aannemelijk. De verwijzing naar een algemeen artikel daartoe volstaat niet. Voor het overige verwijst de Raad naar zijn bespreking hoger.

3.19. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk wat betreft de tweede en derde bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER